

USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Bohuslava Hnízдила a soudců JUDr. Kateřiny Šimáčkové a JUDr. Jiřího Pally v právní věci žalobce: **L. Š.**, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 3, Praha 7, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 12. 4. 2011, č. 47/2011, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti usnesení Městského soudu v Praze ze dne 19. 11. 2012, č. j. 8 Ad 9/2011 - 47,

takto:

- I. Řízení **se zastavuje.**
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

[1] Svou kasační stížností se žalobce (dále jen „stěžovatel“) domáhá zrušení usnesení Městského soudu v Praze ze dne 19. 11. 2012, č. j. 8 Ad 9/2011 - 47, kterým byla odmítnuta stěžovatelova žaloba proti rozhodnutí žalovaného ve věcech služebního poměru ze dne 12. 4. 2011, č. 47/2011, a to pro neodstranění vady žaloby (vadného znění žalobního petitu), přičemž k odstranění této vady byl stěžovatel prve vyzván, ovšem v přiměřené lhůtě určené soudem ji neodstranil, a proto nebylo možno v řízení pokračovat.

[2] Současně s podáním kasační stížnosti stěžovatel nezaplatil soudní poplatek za kasační stížnost, přestože mu tímto vznikla odpovídající poplatková povinnost podle § 4 odst. 1 písm. d) zákona č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích, (dále jen „zákon o soudních poplatcích“). Soud proto usnesením ze dne 18. 12. 2012, č. j. 6 Ads 156/2012 - 27, stěžovatele vyzval k zaplacení soudního poplatku za kasační stížnost ve výši 5 000 Kč, a to ve lhůtě 7 dnů od doručení daného usnesení. Stěžovatel byl zároveň poučen o možnosti požádat soud o osvobození od soudních poplatků ve smyslu § 36 odst. 3 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, (dále jen „s. ř. s.“), jakož i o následcích nesplnění poplatkové povinnosti.

[3] Stěžovatel na zmíněné usnesení, doručené mu dne 9. 1. 2013, reagoval přípisem datovaným tímž dnem, v němž soudu sdělil, že toto usnesení považuje za protiprávní, neboť on je od placení soudního poplatku osvobozen v souladu s § 11 odst. 1 písm. b) zákona o soudních poplatcích, neboť vede řízení o tzv. výsluhovém příspěvku, tedy o zásluhové státní dávce (z důchodového pojištění). Dále stěžovatel požadoval, aby soud jednal konečně o jádru věci, stál na straně práva a nechoval se „jak na tržišti“, ale naopak aby se soudci chovali „jako lidi“ a „zaujali nevyhýbavě stanovisko k nápravě věci“.

[4] Podle § 9 odst. 1 zákona o soudních poplatcích nebyl-li poplatek za řízení splatný podáním kasační stížnosti zaplacen, soud vyzve poplatníka k jeho zaplacení ve lhůtě, kterou mu určí; po marném uplynutí této lhůty soud řízení zastaví. Podle § 47 písm. c) s. ř. s. soud řízení usnesením zastaví, stanoví-li tak tento nebo zvláštní zákon.

[5] Stěžovatel do dne tohoto rozhodnutí soudní poplatek za kasační stížnost neuhradil, přestože k tomu byl soudem vyzván. Stěžovatel sice následně svým přípisem informoval zdejší soud o tom, že probíhající řízení je podle něj osvobozeno od soudního poplatku, nicméně Nejvyšší správní soud v daném případě nepovažoval za nutné stěžovatele dále poučovat o nesprávnosti jeho právního názoru v této otázce a trvat na výzvě k zaplacení soudního poplatku, jak je obvykle požadováno v jeho judikatuře (srov. rozsudky ze dne 15. 6. 2011, č. j. 4 Ads 78/2011 - 30, či ze dne 28. 11. 2012, č. j. 6 Ads 92/2012 - 35). V daném případě totiž stěžovatel již byl správními soudy řádně poučen o mylnosti svého právního názoru a bylo mu vysvětleno, že výsluhový příspěvek, vyplácený příslušníkům bezpečnostních sborů po skončení služebního poměru, nelze považovat za dávku důchodového pojištění, tedy dávku spadající do okruhu dávek, řízení o nichž je v souladu s § 11 odst. 1 písm. b) zákona o soudních poplatcích osvobozeno. Stalo se tak konkrétně přípisem Městského soudu v Praze ze dne 5. 9. 2012, jak vyplývá z usnesení městského soudu ze dne 21. 11. 2012, sp. zn. 8 Ad 12/2012, které stěžovatel rovněž napadl kasační stížností, jež je předmětem řízení vedeného před Nejvyšším správním soudem pod sp. zn. 6 Ads 155/2012 a v níž rovněž namítá, že výsluhový příspěvek náleží mezi státní dávky důchodového pojištění. Stěžovatel je tak obeznámen se skutečností, opakovaně potvrzovanou správními soudy, že pro účely osvobození od soudního poplatku je třeba řízení ve věcech výsluhového příspěvku striktně odlišovat od řízení ve věcech důchodových, přičemž první ze zmíněných řízení do zákonné výluky z placení soudních poplatků nespadá (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 4. 2010, č. j. 3 Ads 121/2009 - 116, či výše citovaný rozsudek č. j. 6 Ads 92/2012 - 35).

[6] Vzhledem k tomu, že poplatek za kasační stížnost tedy do dne tohoto rozhodnutí nebyl zaplacen, přičemž stěžovatel byl poučen o své poplatkové povinnosti v řízení ve věci výsluhového příspěvku, Nejvyššímu správnímu soudu nezbylo než řízení před ním vedené zastavit v souladu s § 9 odst. 1 zákona o soudních poplatcích ve spojení s § 47 písm. c) s. ř. s., aniž by se předtím mohl zabývat meritem věci.

[7] O nákladech řízení bylo rozhodnuto v souladu s § 60 odst. 3 větou první s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s., podle něhož žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, bylo-li řízení zastaveno.

Poučení: Proti tomuto usnesení **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 13. února 2013

JUDr. Bohuslav Hnízdil
předseda senátu